

РЕШЕНИЕ

№ 3595

гр. София, 27.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 25.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **725** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 6, ал. 7 от Наредбата за реда за установяване качеството на военноинвалид или военнопострадал и за създаването, воденето и съдържанието на централния регистър на военноинвалидите и военнопострадалите .

Образувано е по жалба на Л. Л. Г. от [населено място] срещу отказ рег. № 13-00-309/21.12.2012 г. на заместник директора на дирекция „Управление на човешките ресурси” при Министерство на отбраната за издаване на книжка на военноинвалид на оспорващия.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като се твърди, че жалбоподателят е заболял от М. Б. по време на военната си служба през 1983 г., в резултата на което е инвалидизиран, като към настоящия момент степента му на увреждане съгласно ЕР № 0045 от 06.01.2012 г. на ТЕЛК е 70 %. Жалбоподателят моли съда да отмени оспорения отказ. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. К., който моли да бъде отменен оспорвания административен акт алтернативно да бъде прогласена нищожността му като издаден от некомпетентен орган. Претендират се разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „Управление на човешките ресурси” при Министерство на отбраната, чрез юрисконсулт Б., оспорва жалбата, като излага аргументи за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представеното по делото с преписката заявление рег. № 13-00-309/26.01.2012 г. до Министъра на отбраната, Л. Л. Г. е поискал да бъде вписан в Централния регистър на военноинвалидите и военнопострадалите към МО като военноинвалид и на това основание да му бъде издадена книжка за военноинвалид.

Видно от представения по делото протокол КП-51-1/07.02.2012 г. на проведено на 03.02.2012 г. заседание на комисията за разглеждане на заявленията за установяване качеството на военноинвалид или военнопострадал, назначена със заповед № Р-206/15.06.2010 г. на Министъра на отбраната, е предложено да се откаже издаването на книжка за военноинвалид на Л. Л. Г., тъй като не са налице предпоставките по чл. 3, ал. 1 от Закона за военноинвалидите и военнопострадалите. Постановен е отказ рег. № 13-00-309/08.02.2012 г. на директора на дирекция „Управление на човешките ресурси” при МО, с който е отказано издаването на книжка за военноинвалид на Л. Л. Г., тъй като не са налице предпоставките по чл. 3, ал. 1 от Закона за военноинвалидите и военнопострадалите. С решение № 3520/25.06.2012 г. по адм.д. № 1903/2012 г. по описа на АССГ, II отд., 36 състав, влязло в сила на 08.12.2012 г., е обявен за нищожен така постановения отказ, като издаден от материално некомпетентен орган. С писмо от 19.12.2012 г. на АССГ преписката е изпратена на министъра на отбраната за произнасяне по подаденото заявление, съгласно указанията дадени в това съдебно решение.

Видно от представения по делото протокол КП-51-9/20.12.2012 г. на проведено на 20.12.2012 г. заседание на комисията за разглеждане на заявленията за установяване качеството на военноинвалид или военнопострадал, назначена със заповед № Р-206/15.06.2010 г. на Министъра на отбраната, изменена със заповед № Р-408/18.12.2012 г., поправена по реда на чл. 62 от АПК със заповед № Р-21/07.01.2013 г., е предложено да се откаже издаването на книжка за военноинвалид на Л. Л. Г., тъй като не са налице предпоставките по чл. 3, ал. 1 от Закона за военноинвалидите и военнопострадалите (З.). Липсва копие от решение на ТЕЛК и копие от разпореждане на НОИ, които се изискват по реда на чл.5, ал.2, т.1 от Наредбата за реда за установяване качеството на военноинвалид и на военнопострадал и за създаването, воденето и съдържанието на Централния регистър на военноинвалидите и военнопострадалите (наредбата).

С оспорения в настоящото производство отказ рег. № 13-00-309/21.12.2012 г. на заместник директора на дирекция „Управление на човешките ресурси” при Министерство на отбраната е отказано издаването на книжка за военноинвалид на Л. Л. Г., тъй като не са налице предпоставките по чл. 3, ал. 1 от Закона за военноинвалидите и военнопострадалите.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка и с жалбата, в т.ч. медицинско свидетелство от 28.01.1983 г., което удостоверява, че Л. Л. Г. със звание курсант е заболял на 22.09.1982 г. от М. Б. през време на военната си служба; експертно решение на ТЕЛК № 1008 от зас. № 119 от 04.08.1983 г., с което е установена трета група трудоспособност при специални условия на труд и диагноза М. Б. и причинна връзка военно – инвалидна, със срок на инвалидността 03.08.1985 г.; ЕР № 0045 от зас. № 004 от 06.01.2012 г. на ТЕЛК за общи заболявания [населено място], с което на жалбоподателя е определен 70 % ТНР поради болест на Б., като причини за инвалидността са посочени общо заболяване

болест на Б. III рентг. ст. гръбначно периферна форма. АХ I ст. умерена степен. По делото не се спори, че това ЕР е влязло в сила.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

От представеното по делото известие за доставяне (л. 15) се установява, че оспорвания административен акт е получен от жалбоподателя на 27.12.2012 г., поради което жалбата подадена на 09.01.2013 г., се явява постъпила в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

На първо място, оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – заместник директорът на дирекция „Управление на човешките ресурси” при МО. Съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредбата за реда за установяване качеството на военноинвалид или военнопострадал и за създаването, воденето и съдържанието на централния регистър на военноинвалидите и военнопострадалите (за краткост Наредбата) качеството военноинвалид или военнопострадал се удостоверява чрез книжка за военноинвалид съгласно приложение № 2 или книжка за военнопострадал съгласно приложение № 3, издадена от министъра на отбраната или от упълномощено от него длъжностно лице. По делото е приложена заповед № Р-408/18.12.2012 г. на Министъра на отбраната, с която е изменена т. IV от Заповед № Р-206/15.06.2010 г. в съответствие с която заместник директорът на дирекция „Управление на човешките ресурси” е оправомощен да постановява отказ да бъде издадена книжка за военноинвалид по реда и условията на чл. 6 от Наредбата. В случая оспорвания административен акт е подписан от заместник директора на дирекция „Управление на човешките ресурси” полк. А. М., като не е необходимо да бъде посочвано име в упълномощителната заповед.

На следващо място, съдът намира, че при постановяване на обжалвания отказ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Административният орган е изложил фактически основания, а именно, че остава недоказана военната инвалидност по смисъла на чл. 85, ал.1 от КСО поради липса на решение на ТЕЛК и копие от разпореждане на НОИ в тази насока. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от З. предвижда на първо място като критерий за военноинвалидност трайно намалена работоспособност. На следващо място – тя да е в резултат на заболяване или злополука при или по повод на изпълнение на военна служба в мирно или във военно време, в мобилизационния и постоянния резерв, доброволния резерв и запаса, както и те да са освидетелствани по законоустановения ред.

От доказателствата по делото се установява, че с ЕР № 0045 от зас. № 004 от 06.01.2012 г. на ТЕЛК за общи заболявания [населено място], на жалбоподателя е определен 70 % ТНР поради болест на Б., като причини за инвалидността са посочени общо заболяване болест на Б. III рентг. ст. гръбначно периферна форма. АХ I ст. умерена степен. От така представеното ЕР на ТЕЛК, е видно, че трайно намалената работоспособност на жалбоподателя не е настъпила в резултат на заболяване или злополука при или по повод на изпълнение на военна служба в мирно или във военно

време, в мобилизационния и постоянния резерв, доброволния резерв и запаса.

Правилно, при това положение е прието, че не са осъществени предпоставките по чл. 3, ал.1 от З.. Съгласно тази правна норма военноинвалиди са българските граждани с трайно намалена работоспособност в резултат на заболяване или злополука при или по повод на изпълнение на военна служба в мирно или във военно време, в мобилизационния и постоянния резерв, доброволния резерв и запаса и освидетелствани по законоустановения ред. Редът за установяване качеството на военноинвалид е уреден в чл. 5 и чл. 6 от Наредбата. Съгласно чл. 6, ал. 1, пр. 1 от Наредбата качеството военноинвалид се удостоверява чрез книжка за военноинвалид съгласно приложение № 2. След получаване на заявлението, комисия, назначена със заповед на министъра на отбраната, извършва проверка на документите и предлага на министъра на отбраната или на упълномощеното от него длъжностно лице по ал. 1 да издаде или да откаже издаването на книжка за военноинвалид или книжка за военнопострадал (чл. 6, ал. 2). В съответствие с чл. 5, ал.2, т.1 от наредбата, към заявлението се прилагат следните документи за лицата по чл. 3, ал. 1 З. - копие от експертно решение на териториалната експертна лекарска комисия (ТЕЛК) или на Националната експертна лекарска комисия (НЕЛК) с призната степен на трайно намалена работоспособност и за причинна връзка между условията на труд и заболяването или увреждането за кадровите военнослужещи или военна инвалидност по смисъла на чл. 85, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, или копие от разпореждане на Националния осигурителен институт, удостоверяващо правото за получаване на лична пенсия за военна инвалидност. В конкретния случай включително пред настоящата съдебна инстанция и въпреки дадените указания в тази насока с определението за насрочване, такива доказателства не са представени. Представеното експертно решение на ТЕЛК № 1008 от зас. № 119 от 04.08.1983 г., с което е установена трета група трудоспособност при специални условия на труд и диагноза М. Б. и причинна връзка военно – инвалидна, със срок на инвалидността 03.08.1985 г. е с изтекъл срок на инвалидността. В представено по делото ЕР от 06.01.2012 г. на ТЕЛК трайно намалената работоспособност на жалбоподателя е настъпила в резултат на общо заболяване, без да е налице причинна връзка военна инвалидност, установена по реда и при условията на Глава четвърта (чл.61 - чл.65) от Наредбата за медицинската експертиза (НМЕ). Съгласно приложимите норми на чл.61, ал.1, т.5 НМЕ, експертизата на трайно намалената работоспособност включва определяне на причинната връзка между увреждането и настъпилата неработоспособност по повод на трудова злополука, професионална болест, военна инвалидност, гражданска инвалидност.

В оспорения отказ са посочени конкретните предпоставки по чл. 3, ал. 1 от З., които не са налице по отношение на жалбоподателя.

От изложеното следва, че по отношение на жалбоподателя Г. не е била налице изискуемата от закона предпоставка трайно намалената работоспособност да е настъпила в резултат на заболяване или злополука при или по повод на изпълнение на военна служба в мирно или във военно време, в мобилизационния и постоянния резерв, доброволния резерв и запаса и освидетелствани по законо-установения ред. Предвид на това законосъобразен е постановеният отказ да му бъде издадена книжка, удостоверяваща качеството военноинвалид.

При този изход на делото, искането от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, по арг. от чл. 143, ал. 4 АПК и

тълкувателно решение № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 г. на ВАС. Ответната страна е представлявана от юрисконсулт, който е поискал определяне на възнаграждение. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв., определен според чл. 8, вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воен от горното и на основание чл.172 от АПК, Административен съд София- град, II отделение, 36-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Л. Г. от [населено място] срещу отказ рег. № 13-00-309/21.12.2012 г. на заместник директора на дирекция „Управление на човешките ресурси” при Министерство на отбраната .

ОСЪЖДА Л. Л. Г. от [населено място] да заплати на Министерство на отбраната сумата от 150 (сто и петдесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: